

Mattilsynets manglende dyrevern

Liv Skrede skriver i Budstikka 24. oktober at Mattilsynet og dyrevernnemnda arbeider for god dyrevelferd, og at dyrevernnemnda og Mattilsynet fjerner dyr på en omsorgsfull og dyrevernmessig forsvarlig måte, og hun nærmest avfeier de overgrep som er påpekt i Budstikka 23. oktober. Dessverre ligger nok virkeligheten svært langt fra hva Skrede skriver.

Mattilsynet har selv gått ut og sagt at hjemløse katter skal sultes til døde! At Liv Skrede mener at dette er sammenfallende med at Mattilsynet og dyrevernnemnda arbeider for god dyrevelferd er vanskelig å forstå.

Gjennom undertegnades arbeid med dyrevernorganisasjoner har jeg blitt sjokkert over at Mattilsynet og dyrevernnemnda nærmest benytter enhver anledning til å forhindre både privatpersoner og dyrevernorganisasjoner i å hjelpe skadete dyr. Det er fra Skredes organ uttalt at gamle og skadede dyr er "propper i systemet", og skal avlives, uansett om dyrene er friske eller ved enkel medisinerings kan bli friske, da disse forsinker omplassering av øvrige dyr.

Undertegnede hadde nylig en sak mot Mattilsynet med en eldre kvinne. Hun var leder i en organisasjon ved navn Stiftelsen Dyrenes Velferd. Denne dyrevernorganisasjonen opererte slik at de tok til seg hjemløse, forvillede, utsultede og skadede katter. Kvinnen tok kattene inn i sitt private hjem og gav dem et nytt liv, samtidig som kattene fikk jevnlig oppfølging av veterinær, og sakte men sikkert ble kattene både sosialiserte og ved bedre helse.

Når kattene ble friske og sosialiserte omplasserte stiftelsen disse til private hjem, samtidig som kvinnen til stadighet fikk nye skadede katter inn i huset. Det var derfor en jevn prosess med skadede katter inn og friske ut.

Dyrevernnemnda i Oslo, Asker og Bærum mente at dette dyreholdet skulle reguleres av forskrift om dyrepensjonat. Mattilsynet stilte krav om at det skulle installeres helling mot sluk i alle husets rom, at det måtte lages smittesluse i tilknytning til det isolatrommet kvinnen hadde, samt en rekke andre tekniske krav som var umulig å oppfylle. Mattilsynet krevde sågar at kvinnen skulle flytte ut av sitt eget private hjem.

Et minimumsvilkår for å kunne kalles et dyrepensjonat bør være at man oppstaller dyr som andre eier. At kvinnes private hjem skulle defineres som et dyrepensjonat virker rimelig søkt, spesielt når Mattilsynet selv legger til grunn at en person umiddelbart blir eier av katter i det samme som dyrene gies mat første gang. Mattilsynet mente imidlertid at det var stiftelsen Dyrenes Velferd som var formell eier av kattene, og ikke kvinnen selv.

Mattilsynet foreslo derfor at kvinnen kunne overta kattene som sine private katter ved at hun betalte stiftelsen en symbolsk kompensasjon. Da ville ikke Mattilsynet lenger ha noen innvendinger mot katteholdet.

Noe senere troppet Mattilsynet opp på kvinnens dør geleidet av 4 polititjenestemenn. Mattilsynet mente at avtalen, som for øvrig var utformet med den samme ordlyd som var foreslått av Mattilsynet, ikke var reell. Mattilsynet mente derfor at Stiftelsen Dyrenes Velferd fortsatt var eier av kattene og skulle derfor fjerne kattene fra kvinnens private hjem.

Kattene lot seg selvsagt ikke fange frivillig av Mattilsynets inspektører. Etter 4 timers intens jakt på kattene uten å ha fått fanget dem, drepte Mattilsynets inspektører i stedet kattene brutalt på stedet. Mattilsynet har nektet å opplyse hvordan kattene ble avlivet, men rommet hvor kattene oppholdt seg var tilgriset med blod etter Mattilsynets herjinger. Mattilsynet har sågar innrømmet at kattene ble avlivet kun fordi de var "uhåndterlige", hvilket betyr at de ikke

lot seg fange inn frivillig. Mattilsynet har videre innrømmet at kattene ikke ble sedert før de ble drept.

Mattilsynet begitt her en rekke overgrep. For det første manglet de hjemmel for å gripe inn ovenfor kvinnen.

For det andre ble kattene avlivet uten både vedtak, forhåndsvarsling og liknende krav som forvaltningsloven stiller og som Liv Skrede skriver at blir fulgt i hver eneste sak.

For det tredje ble kattene avlivet uten at de ble veterinærundersøkt overhodet.

For det fjerde ble kattene avlivet på en særdeles brutal og inhuman måte.

For det femte hadde både Dyrebeskyttelsen og Foreningen for omplassering av dyr bedt om å overta kattene.

Mattilsynets utsendte inspektører (som er veterinærer og medlemmer i dyrevernnemnda i Oslo, Asker og Bærum) som deltok i herjingene i kvinnens hjem er politianmeldt for forholdet, og statsadvokaten vurderer i disse dager påtale av overgrepene.

Liv Skrede kjenner godt til det ovennevnte forhold, og hennes innlegg fremstår derfor kun som en ren festtale om hvordan Mattilsynet og dyrevernnemnda burde fungere. Dessverre er virkeligheten en helt annen, og både Mattilsynet og dyrevernnemndene har svært langt igjen å gå før deres praktiske fungering stemmer overens med Liv Skredes innspill.

Knut Gunnar Brindem
Advokat